Ч. 84. Неділя 23 цьвітня (6 мая) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Ґр. Вітте а ґен. Трепов.

Новійші вісти представляють димісию російского президента міністрів ґр. Віттого в иншім як доси і здаєсь правдивійшім сьвітлї. Льондоньска ґазета „Daily Telegraph“ одержала допись від свого кореспондента в Петербурзї, в котрій він доказує, що упадок Віттого єсть наслідком двірских інтриґ, які вже віддавна вели ся. В дописи тій каже ся: Майже одною однїсенькою причиною, задля котрої ґр. Вітте вже від січня кілька разів подавав ся до димісиї, єсть то, що він рішучо противив ся політицї міністра Дурново. Коли Вітте дня 26 цьвітня подав цареви димісию на письмі, оправдував сей крок тим, що не хоче разом з Дурновом ставати перед Думою. Цар величав Дурнова яко знаменитого урядника і не приймив димісиї Віттого а рівночасно аж не міг досить нахвалити ся Дурнова. Коли Вітте остаточно одержав димісию, то набрав такого враженя, що Дурново остане ся в урядї. Показало ся однак, що тої самої години, коли Віттого звільнено, той Дурново дістав також димісию. Отже в кругах двірских говорять, що був вже від кількох недїль плян повалити насамперед ґр. Віттого і так скомпромітувати єго перед цїлим сьвітом, ставляючи єго на рівнї з Дурновом.

Плян той, — як каже згаданий кореспондент — постановили були виконати в хвили, в котрій була би довершена позичка і гроші були вже виплачені. Вітте сам анї не прочував тої змови. Єго просили завсїдно, щоби він довів позичку щасливо до кінця, але в хвили, коли готівку мали вже в руках, плян виконано а вірптелї можуть тепер припускати, що від них видурено гроші хитрим способом.

Хто тягнув за дротики в сій грі, то був Трепов а димісия Дурнова не має ніякого значіня, бо він не був нічим як лиш виконуючою рукою для плянів, які виготовляв Трепов. Вплив Трепова не був ніколи захитаний. Єго голосу слухають від того дня, коли він став ґен.-ґубернатором в Петербурзї. Єго становище єсть зовсім одиноке в своїм родї і єго порівнюють зі становищем команданта преториянської ґвардиї. Важні проєкти законів, які ґр. Вітте предкладав цареви, мусїли насамперед переходити через цензуру Трепова а против єго рішеня не було ніякого відклику.

Ситуация уложила ся була так, що не лиш не було справдешного кабінету і дїйстного президента міністрів, але навіть і не буде видко ворога того першого міністра, бо навіть і сам Дурново, котрого уважали за ворога ґр. Віттого межи міністрами, не був нічим иньшим як лиш заслоною для того впливу, що ділав по заним. Длятого димісия Дурнова не зміняє тепер в нічім анї трошки того положеня, в котрім ділають тайні впливи, що ведуть Росию на край руїни. Они ще при дїлї і можна побоювати ся, що они покажуть ся так само в межинароднїй політицї які у внутрішній, бо Горемикін, котрий вже за першим разом одержав теку против виразно висказаної волї Віттого але за невтомними заходами Победоносцева став тепер президентом кабінету і то завдяки ґен. Трепову.

Кореспондент згаданої ґазети доносить дальше, що за причину димісиї подано як звичайно слабий стан здоровля ґр. Віттого. То й правда, що Вітте не здужає; але він нездужав вже й тодї, коли їхав до Порсмеса а від того часу перебув він богато трудів і клопотів. З нї звідки не мав помочи, захоти а вже й зовсїм ніякої вдячности. В послїдних місяцях працював він з постійним виглядом на наглу смерть з рук революціонерів і в заєднїй борбі против інтриґ і клевет. З погроз смертию, які єму надсилано, не робив собі нїчого. Не хотів навіть оставати ся дома, коли полиция єго о то просила. Коли показало ся, що він не робить собі нїчого з листів з погрозами, то

1)

Оповідане тайного аґента.

(З анґлїйского — Артура Моррізона).

Квайнтонові дорогоцінности.

Ювіт лиш рідко коли заходив ся зі справдешними злодіями і „фаховими“ злочинцями; але коли до того прийшло, то ніхто не міг ліпше упорати ся з ними як він. Не знаю вже, якими способами, але єму удавало ся завсїгди довідати ся, як злодії порозумівають ся з собою, а до того знав ще дуже докладно новійший рід злодійскої мови. — Навіть тоті цигани, котрі зразу присягали ся на чім сьвіт стоїть, що не знають циганьскої мови, признавали Ювітови, що він уміє ліпше по циганьски, як неодин з них. Через то, що Ювіт знав докладно мову тих мантіїв і їх звичаї, міг він нераз зробити важну прислугу, а в справі Квайнтонових дорогоцінностий мав він дїло таки з якимсь незвичайно проворним злодієм.

Може ще пригадаєте собі той случай. Пан Валентін Квайнтон був ще перед тим, заким оженив ся, так бідним чоловіком, як лиш може бути той, що походить із знатного роду а не хотів би позбути ся своєї посїлости. Коли оженив ся з богачкою, все змінило ся а Квайнтоньский замок міг вдоволити хоч би й найвибагливійшого чоловіка. Щастє було, що панї Квайнтон при своїх розтратних навичках мала ще й значно майно.

Між иньшим мала она також збірку дорогоцінних каменів, між котрими один рубін був найкрасший і найціннїйший зі всїх. Був то один із тих каменів, котрі прислано до Льондону на продаж для короля Бірми, а котрі осягнули були пересічну цїну по 20.000 фунтів за штуку. Коли який рубін великий і чистої краски, то й найцїннїйший диямант не може єму дорівнати що до цїни.

Отже той рубін — а він, мимоходом сказавши, сьвітив ся на якійсь причіпцї — вкрав був хтось разом з брошками, бразлетками і нашийниками, коротко сказавши майже зі всїма Квайнтоновими дорогоцінностями. Крадежі допустив ся хтось, як то звичайно буває при добре обдуманім плянї о звичайній порі і звичайним способом. То було о семій годинї вечером, якраз підчас вечері. Хтось вліз крізь вікно до комнати, в котрій панї Квайнтон звичайно убирала ся, засунув двері із середини і розтягнув дроти по земли, щоби той, хто би увійшов, мусів спотикнути ся і упасти.

Але льондоньска полиция зробила замітне спостережене: в замку був без сумнїву лиш один злодій та й з надворку ніхто єму не помагав. Він сам один порозтягав тоті дроти, забезпечив двері і виломив замок в зелїзній касї. Видко було з того, що то мусїв бути якийсь дуже зручний вломник.

Полиция арештувала зараз кількох людий, але показало ся, що они були невинні і підозрінних випущено знову на волю. При обідї говорив я об тім з Ювітом і спитав єго, чи єму не поручив хто відшукати вкраденї дорогоцінности. — Ні — відповів Ювіт — ніхто менї того не казав. Визначили лиш велику нагороду. Мене повідомили з замку о тій сумі і більше нїчого. Гадають видко, що я схочу щастя спробовати, але помиляють ся. Для мене такі річи не першинка і длятого, коли хто хоче, щоби я тим заняв ся, то нехай менї виразно скаже. У мене досить роботи і длятого не хочу задля непевного зиску марнувати час на якісь пошукуваня.

Кілька днів опісля обідали ми знову разом в реставрациї а відтак вертали разом до нашого помешканя. Не далеко від брами нашого дому минали ми якогось дуже роздразненого Ірляндця, котрий крикливо розповідав щось полициянови на улици. Але полициян очевидно не дуже зважав на жалї того чоловіка, бо усьміхаючись радив єму, щоби він спокійно ішов домів і не думав дальше о тім. Ми пішли дальше і пустились сходами на гору до нашого помешканя. Серед розпочатої розмови з Ювітом станув я коло єго дверий і в тій хвили побачив того Ірляндця, котрого ми стрітили на улици, як він ішов сходами на гору. Був то присадкуватий чоловічок, мабуть якийсь робітник, мав на собі досить витерте одїнє від сьвята. Він був все ще роздразнений та й таки зараз розкричав ся:

— Ну, та й котрий же з вас той буде, що назиає ся пан Ювіт?

— Отсей єсть пан Ювіт — сказав я. — Чи маєте яке дїло до него?

— Яке дїло? Оборони менї потреба, пане тайний, оборони. Я ходив на полицию, а она що зробила? Висьміяла мене, чорт би єї взяв! Я вже пятий день в Льондонї, а они мене що

їх посилано до его жінки, а коли й то не помогло, то посилано єму і его жінці із заграниці листи з погрозами того змісту, що убють їх доньку і їх внучата, які перебувають в Бруксели, скоро би Вітте не хотів прилучити ся до крайно реакцийних жадань.

Що до дальшої будучности Віттого, то довідує ся згаданий кореспондент очевидно на основі того, що єму Вітте сам сказав, що він під ніякими условями не прийме ніякого уряду в міністерстві знову. Може однак бути, що він прийме якесь дипльоматичне становище подібно як ґр. Муравєв, котрий також був перед тим міністром справедливости. Велика дипльоматична зручність, яку Вітте показав в Поремес, призначувала би его таки на таке становище. „А коли би ґр. Вітте став послом, то на витворенє „сердечних зносин не треба би аж десять літ роботи“ — кінчить кореспондент многозначно.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Вибори і реформа виборча на Угорщині. — Под і в Росиї. — Конець спору о границю Єгипту.

Як доносять з Відня, відбула ся там вчера перша нарада кабінетова під проводом кн. Гогенльоге. Президент міністрів просив всіх міністрів, щоби позістали на своїх становищах. (Тут треба сказати, що розійшла ся була чутка, після котрої міністри-краяни Ранда і Пентак мали намір подати ся до димісиї). Нині розпочинає кн. Гогенльоге конференцию з послами, на котру запрошені репрезентанти всіх партий з виїмкою Всенімців і социялістів. В конференциї не возьмуть участи репрезентанти Молодочехів, Крамарж і Страньский, хоч були запрошені, а то длятого, що були змушені виїхати до Праги на засїданє екзекутивного комітету своєї партиї, котре там нині відбуває ся. Кн. Гогенльоге думає запросити на конференцию президию палати панів, щоби й з тої сторони усунути всі трудности. Парляментаризация кабінету буде могла очевидно аж пізнійше наступити. Prag. Tagebl. довідує ся, що на случай, коли би повна парляментаризация кабінету не дала ся перевести, то кн. Гогенльоге наміряє покликати до кабінету лиш 3 членів головних партий яко міністрів земляків а то ґр. Войтіха Дідушицкого, дра Пацака і дра Дершатту. Міністри Ранда і Пентак уступили би в такім случаю.

В нїмецкім центрум католицкім прийшло до роздору. Пос. др. Ебенгох в виду послідної ухвали клюбу против него оголосив заяву, в котрій висказує надію, що клюб центра змінить в послідній хвили своє становище в справі реформи виборчої і що буде єї піддирати. На случай, коли би клюб не зробив того, часть членів під проводом дра Ебенгоха виступить з клюбу.

В Будапешті вибрано по завзятій борбі віцепрезидента Кошутівскої партиї Белю Барабаша против кандидата партиї конституцийної, б. бурмістра в Будапешті Маркуса. Так само по завзятій борбі вибрано безпартийного кандидата Шандора против кандидата партиї Кошута. Кандидата Кошутівскої партиї ґрафа Батіяні'го вибрано аж в двох округах.

Угорский міністер справедливости в розмові з одним із кореспондентів берлиньских часописий заявив, що реформа виборча на Угорщині мусить бути переведена, але нема обави, щоби викликала такий заколот як в Австриї. Хто не признає угорскої ідеї державної, хто ділає против неї, хто признає ся до межинародних змагань, єсть противником приватної власности і віри, — той не може одержати права виборчого. В тім дусї буде виготовлений проєкт реформи виборчої і в тім дусї буде змінений закон карний. Условє знаня мадярскої мови не буде поставлене в законі, а право виборче буде признане також неписьменним. Буде то взагалі система безпосередна і тайна, але не зовсім рівна; однак система плюральна і пропорціональна суть виключені.

„Правительств. Вєстнік“ доносить: Ґр. Вітте увільнений зі становища президента ради міністрів. Він позістає й дальше в Раді державній і задержує достоїньство секретаря державного. Цар надав Віттому ордер Александра Невского з брилянтами. Дальше доносить урядова ґазета, що також і Дурново увільнений зі становища міністра справ внутрішних а рівночасно іменований секретарем державним і задержує достоїньство члена Ради державної. Наконець доносить урядова ґазета, що цар іменував Горемикіна президентом Ради міністрів.

Вчера розпочав ся в Петербурзї конґрес конституцийно-демократичної партиї. В конґресї тім бере участь 450 делеґатів а в тім числї 200 членів Думи державної. Головною точкою дневного порядку нарад єсть справа тактики тої партиї в Думі. Референтом для сеї справи буде предсїдатель конґресу Мілюков.

З виборів до Думи державної вийшли в полтавскій ґубернії козак Онацкий, бувший писар войсковий; Шемета, бувший редактор „Хлібороба“, Дяченко, Чижевский і Тесля — всі Українці. З чернигівскої ґубернії вибраний послом адв. в Чернигові Ілия Шраґ звістний і у нас діяч український. В Києві вибраний послом бар. Штейнґель.

Справа спору о границю межи Туреччиною а Єгиптом добігає до кінця. Туреччина, як можна було предвидіти, змушена уступити. Правительство анґлїйске, як доносить бюро Райтера, вислало вчера до Порти ультіматум в справі нарушеня границї на Синайскім півострові і зажадало, щоби турецке правительство відкликало своє войско з єгипетскої землї. Амбасадори францускиий і російский в Константинополи підперли се жаданє анґлійского амбасадора. Поки що не знати ще, чи се жаданє відносить ся лиш до місцевости Табах і тої лінії пограничної, що веде з Табах до Ель-Аріш, чи також і міста Акаба, о котре як Туреччині так і Анґлії найбільше розходить ся. Як звістно, Туреччина надіяла ся в сій справі на поміч, очевидно лиш моральну зі сторони нїмецкого правительства, але, як показує ся, не одержала єї, коли в справі сій так доносять до „Standard a“: На раді міністрів перли всі міністри турецкі до того, щоби ставити опір анґлійским жаданям; але в послідних днях насціла з Німеччини вість, що Німці не підопруть жаданя Туреччини і се вплинуло очевидно на уступчивість султана.

дня поштуркують, вже на смерть убили! А поліция каже, що я упив ся.

Чоловік той вимахував руками і мені здавало ся, що поліция таки добре каже.

— Они кажуть, що я упив ся, пане тайний — говорив він дальше — але аби я так здох, як они гадають, що я здурів! Длятого, що слідять за мною, що за мною лазять, троять мене, тягають, бють на смерть, та за що? А чорт їх знає!

— А хтож то так робить?

— Чужі, пане тайний, чужі. Я і сам тут чужий, а длячого они так роблять, то мене то так обходить як пса пята лаба, коли може не виглядаю як який, що має корону на голові. Та й тепер чекають певно на мене десь там на долині на улици та пес їх знає, що они хотять знов зробити. Але поліция не хоче нічого й знати.

Я був переконаний, що то якийсь з тих, котрим перевернуло ся в голові і котрим здає ся, що їх якісь вороги переслідують, що хтось за ними слідить. Такі нешкідливі божевільні бувають часто між людьми.

— А щож тоті люди поправді зробили? — спитав Ювіт очевидно заціканлений, хоч его то й бавило. — Як они вас зачіпали і коли? Та хто вас сюди післав?

— Хто мене післав? А той поліцайник там на улици. Я жалував ся єму, а він, каже, ідіть до дому, каже, та лягайте спати, тоді они всі попщезають, каже, коли виспите ся. — Коли бо они мене убють, кажу. — Ні, каже він, і вишкірив до мене всі зуби, ні, того они не зроблять. Лиш ой-ой-ой, мій чоловіче, ідіть до дому. — Ага, розумію ся, кажу, лиш заждіть трошечки. Іти до дому, де они якраз трусять і перевертають все до гори ногами, а мене серед дороги пів милї від хати убють так, що я й не рушу ся! Ой-ой-ой, ага, коли якийсь такий дідько коло мене заедно танцює а я не знаю, куди подїти ся, а они не знати звідки беруть ся і де щезають. Добре, добре, ага, кажу. — Ну, мій друже, каже він, то я вам не можу порадити. Але якраз просто вашого носа єсть онтам велика канцелярия тайного аґента пана Ювіта. Він якраз перейшов попри нас. Підіть до него та єму що насковикайте. Отак післав мене сюди, пане тайний.

Ювіт засьміяв ся.

— Добре — каже він — а тепер же розкажіть всі ваші клопоти. Але — додав він борзо, коли Ірляндець хотів вже зачинати — я не хочу, щоби ви тут падькали ся та заводили, розкажіть лиш коротко, хто вам що зробив.

— Ну, то послухайте. Я був лише що один день в Льондоні, як якась підла собака всипала мені отрої до склянки. На другий день другий урвитель трутив мене з перона на шини, але Пречиста Матінка Божа стерегла мене, а доктор, що обмацував мені мої кости, хотів мені все повибирати з кишені. В неділю вечером напали на мене в якімсь темнім заулку, звалили на землю і мало що мене не вдушили і майже таки повидирали кишені із штанів. А нині досьвіта таки мене на смерть убили і лишили на земли а з моєї комнати чисту пустку зробили. А чи то так годить ся, щоби до того не треба поліциї?

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 5-го мая 1906.

— **Є. Е. п. Міністер рільництва** гр. Бікоа приїде в неділю дня 6-го с. м. поспішним поїздом з Відня до Львова, аби взяти участь в торжественнім відкритю львівскої вистави худоби, устроєної заходом комітету галицкого товариства господарского на новій міскій торговици.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Андрей Потоцкий виїхав вчера по полудни поспішним поїздом до Відня в справах урядових.

— **Радник Двора п. Вяч. Залєский,** шеф бюра президияльного Намістництва, виїхав на кільканайцять днів зі Львова.

— **На дохід товариств „Руска захоронка“ і „Товариство вакацийних осель“** у Львові відбуде ся в суботу дня 12 мая в сали „Народ

ного Дому“ великий равт при співучасти пп. Ольги Будзиновскоі, Олї Вахнянинівноі, молодоі пяністки п-ни Кмицикевичівноі і панів: Мих. Волошина, Яросл. Вінцковского і Іл. Боцюркова та хору академичного товариства „Бандурист“. Початок о годині 8-ій вечером. По концертовій части будуть танцї. Стрій візитовий. Музика войскова. Вступ на салю від особи 3 корони, на ґалерию 1 корона. Добровільні датки приймае ся при касї.

† **Др. Антін Калїна,** професор львівского університету, помер вчера у Львові, в 60-ім році житя. Проф. Калїна викладав порівнуючу фільольоґію словяньских язиків і був первородною повагою не лише в науковім сьвітї польскім, але взагалї славяньскім. Положив великі заслуги на поли народознавства і тїшив ся симпатиею в широких кругах.

— **Дрібні вісти.** П. Л. Харак, адвокатскій кандидат, родом з Радехова, одержав на львівскім університетї степень доктора прав. — „Ризниця“ в Самборі мае до роздання 20 запомог для вдів сьвященичих по 40 К і 29 для сиріт по 30 К. Прошеня о запомоги треба вносити через уряд деканальний найдальше до 20 мая 1906. — На кару смерти засудив онодни трибунал судиїв присяжних в Почдамі небезпечного опришка Рудольфа Геннїґа, котрий дня 9 грудня м. р. убив в лїсї між Почдамом а Гленіке кельнера Августа Ґернота.

— **Зазив до читалень „Просьвіти“.** Незадовго, бо вже 29-го червня с. р. відбудуть ся Загальні збори товариства „Просьвіта“ у Львові. До звіту з діяльности виділу суть конечно потрібні справоздання читалень. До кождої читальні „Просьвіти“ вислано відповідний бляикет, але до тепер заледви третя часть зволила над слати своі справоздання. Просимо поспішити ся виділи читалень, а особливо їх голови мають сповнити сей обовязок — наложений на них статутом — під особистою відвічальностию. — З канцеляриї товариства „Просьвіта“ у Львові.

— **Виділовий курс в Ярославі.** У виконаню рішення II. загальних зборів членів філїї руск. товариства педаґоґічного з дня 7 цьвітня с. р., постановив виділ тої філїї отворити в Ярославі для учителів і учительок повітів: ярославского, чесанівского, переворского, ланьцутского і ряшівского приготовляючий курс до шкіл виділових з I. або II. групи (ґрупа залежати буде від того, до котрої більше зголосити ся кандидатів(-ок). Курс тревати буде від 15 липня до 15 серпня с. р. включно. Кошти удержаня враз з наукою будуть виносити около 70 К Подання без стемпля мае ся внести найдальше до 1 червня 1906 під адресою філїї, а на відповідь долучити марку за 10 сот.

— **Карна розправа** против Романа Войтка, молодого рільника з Сьвітезева, закінчила ся вчера. Войтко удержував любовні зносини з женою селянина Яремка Короля. Дня 27 лютого дівнав ся Король, що его жінка есть в стодолї Войтка. Коли там прийшов, вийшов ему на стрічу із стодоли Войтко і спитав, чого хоче. На слова Короля, що глядае своеі жінки, Войтко ударив его колом по голові, так, що аж череп розпук ся і мозок вийшов на верх. Увязнений Войтко признав ся до вини. Трибунал по переведеній розправі засудив убийника на півтора року вязниці. Войтко приймив засуд.

— **Олимпійскі ігрища** покінчили ся дня 2 мая оголошенем імен побідників. Дня 1-го мая відбули ся перегони о нагороду Маратону. Дорогу 42 клм. з Атен до Маратону перебіг в 2 годинах 51 мін. 23 сек. Канадиець Шеррін і випередив 53 бігців, котрі ставали до бігу.

— **Мантїя.** Із Самбора доносять, що перед тамошним трибуналом присяжних судиїв стане сими днями Ів. Груца, б. податковий екзекутор, родом з Белза, пізнійше рільник в Тарнаві нижній, обжалований о злочин обманьства. Після акту обжалованя Груца явив ся в маю м. р. в селї Сянках і виманив від селянина Дмитра Трийцятника квоту 300 К. Трийцятникови представив ся за „архикнязя Рудольфа“ і просячи о збережене тайни, повідомив его, що їздить тайком по краю, щоби пересьвідчити ся, чи народови не дїе ся кривда від властий і чи вже справедливість настала на сьвітї. Трийцятник увірив і дав достойному гостеви 300 К, тим більше, що числив на зворот і вдячність. Тимчасом гість як таемничо явив ся, так само таемничо щез із Сянок і аж по якімсь часї Трийцятник, спостерігши сь, що став жертвою обманьства, пізнав мантїя в поблизькім місточку, де его й арештовано. Груца заперечуе тепер всему. Впевнюе, що Трийцятника не знае і виказуе при помочи підробленої робітничої книжки, що в згаданім часї був поза Галичиною, іменно на Угорщині при земних роботах.

— **Товариство вакаційних осель** складае щиру подяку за щедрі дари: Впр. о. Титови Войнаровскому з Балинець за 500 К, Хв. Тов. „Днїстер“ за 200 К, др. Денисови Билиньскому з Відня за 50 К, Тов. „Віра“ з Перемишля за 50 К і „Кружкови українських дївчат“ зі Львова за 30 К зложених замість весїльного дарунку для Товаришки Шухевичівної.

— **I. Загальні збори філїї „Просьвіти“ в Жовкві** відбудуть ся дня 10 н. ст. мая 1906, в сали жовківской Руской Ради на Винниках о год. 3 по полудни. О год. 7 вечером в сали тов. „Gwiazda“ вечерок декл.-музикальний Шевченківский, при участи тов. „Бандурист“ зі Львова, а по вечерку комерс. — За комітет: о. Юліян Гумецкий, Данило Мекелита.

— **В справі драматичного конкурсу** краевого Видїлу, про котрого вислїд була вже в нашій часописи звістка, доносять ще урядово ось-що: II. Т. автори штук, невідзначених нагородою, котрі не вказали краевому Видїлови адреси, під котрою твори їх мають бути звернені, зволять се тепер вчинити найдальше до кінця червня 1906, бо в противнім случаю зарядить краевий Видїл отворене дотичної куверти і віділанє твору під вказаною в ній адресою автора. Ненагороджені твори мужуть бути до сего часу підняті також з архіва краевого Видїлу за вилеґітимованєм автора, взглядно особи ним уповажненої до відобраня надісланого на конкурс твору.

— **Філїя „Просьвіти“ в Стрию** мае на складі дахівки цементові власного виробу і продае їх loco Стрий по слїдуючих цїнах: 1000 штук дахівок нефарбованих т. є. сивої барви 100 кор., 1000 штук дахівок фарбованих на червоно 110 кор. Ґусаки до покриваня нарожників по 70 сотиків від штуки. 1000 штук дахівок покривае 71 квадратових метрів даху — 3 штуки гусаків іде на оден метр біжучий. В виду того покрите даху пересїчної величини на селяньскій хатї не винесе після тих цїн більше як 150 корон. — Хто би хотїв мати дахівки иньшої барви як сива або червона, — зволить замовити два місяцї наперед, — а будуть дахівки в жаданій барві виготовлені. — Філїя „Просьвіти“ в Стрию обняли заступство фірми Е. Тіце в Губен (Guben на Шлезку) що до продажи варстатів до виробу дахівок цементових і доставляе на замовленє так цїлі варстати, як поодинокі части складові тихже. Цїна цїлого варстату т. є. одної машини з 500 зелїзними формами і всіми приборами виносить loco Стрий 1157 кор. 17 сот. — Поодинокі части після подрібного цїнника, який достарчений буде кождого на жаданє. — Адреса: Філїя Просьвіти, Стрий.

Телеґрами.

Відень 5 мая. Приїхав тут Є. Е. Намістник ґр. Потоцкий.

Загреб 5 мая. Доси вибрано 33 послів з партиї народної, 18 приклонників Старцевича, 21 рецких резолюционістів і 3 диких. Нинї відбуде ся вибір прочих 12 послів.

Льондон 5 мая. Часописи доносять, що ультіматум вислане до порту в справі египетско-турецкого спору визначае реченець 10 днів. З Мальти телеґрафують, що цїла фльота Середземного моря одержала приказ, щоби ще вечером виплила на широке море.

Мальта 5 мая. Вчера вечером відплили звідси до Пірея 4 кружляки і фльотилля торпедовців.

Варшава 5 мая. (П. А.) Коли вчера вечером директор привисляньскоі зелїзницї Проскуряков всїдав до дорожки в супроводї двох урядників, кинено на него бомбу. Проскуряков зранений, а оба урядники убиті; 8 осіб, що були близько, тяжко покалїчило. Конї згинули а дорожку і вікна в поблизьких домах розірвало.

Петербург 5 мая. (П. А) З нагоди відкритя Думи і Ради державної відбуде ся в Зимнім Двірци в присутности царя торжественна церемонія, на котру посли до Думи і вибрані члени Ради державної одержать білєти вступу.

Петербург 5 мая. Рада державна указом царским скликана на день 10 мая.

Петербург 5 мая. Губернатор Саратова ґен. Столипін покликаний до Петербурга. Покликанє се стоїть мабуть в звязи з наміром іменованя его міністром для справ внутрішних.

Париж 5 мая. Слїдство в справі вибуху бомби в лїску Вінсен викрило, як кажуть, широку орґанізацию анархістичну. Судия слїдчий перевів ревізию в льокалях, де був Стриґа.

Господарство, промисл і торговля.

— Цїна збіжа у Львові дня 4-го мая: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·50 до 8·70; жито 5·80 до 6·—; овес 7·10 до 7·30; ячмінь пашний 6·50 до 6·70; ячмінь броварний 7·20 до 7·70; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·—; вика 8·— до 8·50; бобик 6·40 до 6·70; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 40·— до 55·—; конюшина біла 40·— до 55·—; конюшина шведска 75·— до 90·—; тимотка 22·— до 26·—.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).